

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

Heeft u gebeden?

Onder 't bidden, hedenmorgen,
Heeft u toen aan mij gedacht?
Heeft u toen voor mij gebeden
Om vertroosting, licht en kracht?
Bad u dat ik mocht volharden,
Met geloof en moed bezielde?
Vroeg u God, mij te bewaren,
Toen voor Hem u lag geknielde?

Iemand bad, en 'k mocht ontvangen
Kracht voor 't lang en moeizaam pad;
Iemand bad en 't kruis werd lichter
Dat mijn ziel te dragen had.
Iemand bad – het uitzicht klaarde,
En 'k liep kloek en onbevreesd,
In mijn hart een lied van blijdschap –
Zeg mij: is dat u geweest?

Frank I. Kooyman

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang — No. 13

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.75 per drie maanden, f1.50 per half jaar en f3.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

INHOUD

HEEFT U GEBEDEN?	door Frank I. Kooyman	217
DE PROTESTEERDERS VAN HET CHRISTENDOM	door James L. Barker	219
HET NIEUWE LEVEN	door Frank I. Kooyman	223
VAN DE REDACTIE:		
WAT GELOOF BETEEKENT		226
WIJ ZULLEN DEN HEERE DIENEN!	J. Schipaanboord	227
VOOR JONGE OOGEN	door Oom Ben	229
RONDOM DE DOM		231
VEREISCHTEN VOOR HET KONINKRIJK	door Gustive O. Larson	233
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.		236
ONS TAALHOEKJE		236

WIJ LEVEREN ALLESOORTEN

DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden
Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DE PROTESTEERDERS VAN HET CHRISTENDOM.

Een verhaal over de geschriften en leeringen der Apostolische Vaders, en die merkwaardige godsdienstige karakters, die door de eeuwen heen geprotesteerd hebben.

Door James L. Barker, Hoofd van het Departement van Moderne Talen aan de Universiteit van Utah en lid van het Algemeen Hoofdbestuur der Zondagsschool.

De Apologeten (verdedigers) der Tweede eeuw en daarna.

Justinius Martyr (103-166); Irenaeus (stierf ongeveer in het jaar 200); Tertullianus (160-220); Clemens van Alexandrië (stierf voor 216); Origenes (183-254).

Ondanks groote verdeeldheid en tegenstand van buitenaf hield het christendom niet op zich te verspreiden. Anderhalve eeuw na den dag van het Pinksterfeest waren er kerken in de meest afgelegen provincies te vinden: in Gallië, Duitschland, Afrika, Egypte en zelfs achter de Romeinsche grenzen.

Hoewel diegenen, die in de tweede eeuw ter verdediging van het geloof schreven, en in de geschiedenis bekend zijn als de Apologeten, dichter bij den tijd der Apostelen leefden dan de schrijvers van de vierde en de vijfde eeuw, werden zij over het algemeen genomen door de theologen van lateren tijd doodgewogen en soms zelfs veroordeeld. Inderdaad, ofschoon hun geschriften van groote waarde zijn voor de geschiedenis en „de oorsprong van het christendom”, werd het tegenwoordige christendom grootendeels gevormd in de vierde eeuw, zonder rekening te houden met de Apologeten. Daar Joseph Smith niet bekend kon zijn met deze Apologeten, is de vraag: „In hoeverre komen de ritus en leerstellingen, waarnaar zij leefden, overeen met de leer-

stellingen en verordeningen, welke Joseph Smith herstelde?” van meer dan gewoon belang.

Want in deze laatste eeuw hebben kerkhistorici, verlangend om hetgeen zij gelooven en beoefenen te rechtvaardigen door er een historischen ondergrond voor te vinden, hun aandacht bepaald bij de eerste twee eeuwen der kerk.

Wat dan onderwezen de Apologeten?

Mourret verklaart, dat voor de christenen der eerste eeuwen de Vader, de Zoon en de Heilige Geest „persoonlijke wezens” waren. Justinus¹⁾ onderwijst, dat de Zoon sterk van den Vader verschilt, en volgens hem is een van de drie mannen, waarvan verhaald wordt in het achttiende en negentiende hoofdstuk van Genesis, de Zoon; niet alleen in de oogen van Justinius was Hij de Zoon, doch in de oogen van alle Apologeten, die een verklaring geven van deze passage. Mourret (Katholiek) verklaart: „Niets is opmerkelijker dan de drang, waarmede St. Justinus, Theophilus van Antiochië. St. Irenaeus, Tertullianus, Clemens van Alexandrië en Origenes²⁾ herhalen, dat het „Woord” (Jezus) geopenbaard werd in de goddelijke verschijningen van het Oude Testament. Zij gebruiken dit argument om den Joden aan te toonen, dat Jezus Christus geen ander is dan de „Engel Israël”, die zoo dik-

wijls aan hun voorvaderen verscheen; zij wenden het aan om de heidenen te overtuigen, dat het christendom geen nieuwe godsdienst is, doch dat het teruggaat tot de wieg der menscheid”

Volgens Justinus is Christus de „eerstgeborene aller schepselen”. Kan dit uitgelegd worden dat Hij onze „oudste broeder” is?

Volgens Origenes is „geen hemelsch wezen geheel zonder lichaam, en meer of minder subtiel” en men heeft St. Justinus er zelfs van beschuldigd, in hoofdstuk 10 van het fragment „Betreffende de Opstanding”, dat hij drie elementen onderscheidde, want hij schrijft, dat het lichaam het huis der ziel is, en de ziel dat van den geest. (Vergelijk Joseph Smith: Intelligentie, geest en lichaam. Zie Leer en Verbonden).

Origenes schrijft: „dat het kwaad in de wereld gekomen was door de vrijheid, die er geschapen werd en dat zonden bedreven waren door menschelijke zielen voor den huidigen staat der dingen.” (Vergelijk Joseph Smith: sommigen, die meer gehoorzaamheid be-toonen dan anderen). Alle werden geschapen, gelijk in machten en gaven, doch niet alle waren even trouw aan God, en tengevolge daarvan bestaan er verschillen tusschen hen; sommigen werden engelen (?), anderen menschelijke zielen en weer anderen booze geesten.

Justinus Martyr onderwees dat het Evangelie niet nieuw was. Zijn leer, en die der andere Apologeten, wordt in dit opzicht samengevat door Kirsopp Lake in zijn voorwoord tot Eusebius' „Kerkge-

schiedenis” (Ecclesiastical History). Eusebius houdt vol, dat het christendom niet nieuw noch vreemd was . . . Eeuwen tevoren werd het nagevolgd door Abraham en Mozes en de latere profeten; en de godsdienst der aartsvaders was gelijk aan die der christenen. . . .”

Het zal den student in Kerkgeschiedenis niet moeilijk vallen te erkennen, dat deze leerstelling overeenkomt met die van Justinus Martyr, Aristides, Clemens van Alexandrië en Origenes.

Bij wijze van verklaring zegt Eusebius: „Het leven der menschen in het verleden liet niet toe, dat zij de volkomen wijsheid en deugdzaamheid van Christus' leer ontvingen.”

Irenaeus maakt ons bekend met de gedachte over dispensaties. Om het menschdom te redden gaf God achtereenvolgens de vier „testamenten”; van Adam tot Noach, van Noach tot Mozes, van Mozes tot Jezus Christus en van deze wederom tot onzen Heere Jezus Christus.”

Wat zou er worden van diegenen, die niet gedoopt waren gedurende de dispensaties? Als Irenaeus hieromtrent iets uitlaat, schijnt deze passage niet bewaard gebleven te zijn, doch Hermas³⁾ zegt „dat de Apostelen en Geleerden, de predikers van het Evangelie, in de hel zouden afdalen om de rechtvaardigen, die onder de oude wet leefden en reeds gestorven waren, te onderwijzen en te doopen.”

Justinus schrijft „dat zelfs in zijn tijd de Kerk verlicht werd door profetische gaven” Archambault, de Fransche uitgever van Justinus, zegt in zijn voorwoord (blz. 42): „De gaven, waarmede

de vroegere manifestaties van den Heiligen Geest in de Christelijke Kerk gepaard gingen, waren gedurende de tweede eeuw nog steeds talrijk (zie Irenaeus 11, XXXII, 4); ten tijde van Origenes waren ze bijna geheel verdwenen."

Justinus verzekert, dat „men onder ons mannen en vrouwen kan vinden, die de gave van God's Geest hebben ontvangen." En hij maakt een overtuigend gebruik van dit feit: „Er waren niet langer profeten in uw geslacht (n.l. het Joodsche), zooals in het verleden... Want na Hem (Jezus) zijn er geen profeten meer onder u opgestaan."

„Wij hebben, zelfs nu, nog profetische gaven onder ons, welke u zouden doen begrijpen, dat hetgeen uw geslacht tevoren bezat, nu aan ons is overgedragen." (Zal dit argument de macht van de huidige Christenkerken ondersteunen?)

De eerste en tweede komst van den Zaligmaker, tezamen met de komst van Elia, toen Joseph Smith zeide dat hij komen zou, worden definitief aangegeven door Justinus. „Is het niet Elia, die, zooals

het Woord zegt door den mond van Zacharias, komen zal voor den grooten en vreeselijken dag des Heeren?"

Hij antwoordde: „Volkomen".

„Sinds de Heere de noodzakelijkheid erkende van twee verschijningen van den Zaligmaker, de eene waarin Hij zal verschijnen „in pijn, zonder heerlijkheid en zonder aanzien", en de andere „waarin Hij zal komen in heerlijkheid om de wereld te oordeelen" ... is het niet van dien grooten en vreeselijken dag, dat is van Zijn tweede komst, dat wij het woord van God verstaan, als Hij verklaart dat Elia de voorlooper zal zijn?"

„Volkomen," antwoordde hij.

Justinus Martyr onderscheidt een eerste en een tweede opstanding: in de eerste opstanding zullen alleen de heiligen deelhebben; na de eerste opstanding zal het duizendjarig rijk komen, en daarna een tweede of algeheele opstanding, die aller menschen; aan het einde waarvan het eeuwigdurend rijk gegrondvest zal worden.⁴⁾

(Wordt vervolgd).

Aanteekeningen.

1) Justinus Martyr (103-166) werd te Neapolis (Sichem) in Samaria geboren. Hij doorliep verschillende scholen der filosofie en voelde zich aangetrokken tot die van Plato, doch vond er geen vrede in. Omdat hij bewondering voelde voor een godsdienst, welke de menschen zóó kon beïnvloeden, dat deze den marteldood wilden sterven, werd hij door het christendom aangetrokken. Nadat hij tot het christendom was toegetreden bleef hij het korte kleed der filosofen dragen. Van zijn geschriften zijn er slechts twee overgebleven: „Apologies" (Verdedigingen) en Dialogue with Trypho". (Samenspraak met). Hij stierf als martelaar.

2) Irenaeus, Bisschop van Lyon, werd in Klein Azië geboren en was een leerling van Polycarpus. Hij schreef in het Grieksch, doch zijn Adversus haereses bestaat alleen nog maar in Latijnsche vertalingen en „is voorzien van aanhalingen van latere schrijvers".

Tertullianus van Carthago (160-220 of 240) was nauwgezet en streng, in schrijven zoowel als in denken. Fier en energiek, werd hij

in zijn later leven door zijn strenge idealen tot het Montanisme geleid. Zijn geschriften zijn talloos.

Origenes (185-254) „was de grootste intellectueel van de Oosterse Kerk, de meest onderscheiden en invloedrijkste van alle theologen der oude Kerk, en de eerste theoloog, die een systematische beschrijving gaf van de christelijke leerstelling. In zijn tijd stond hij alleen als meester in het Hebreeuwsch“. „Een schets van de historie der christelijke literatuur,“ blz. 65, door Hurst. Vele zijner geschriften werden door de Vijfde Algemeene Raad (553) verworpen.

Clemens van Alexandrië (stierf voor 216) is een zeer belangrijke figuur in de christelijke literatuur, hoewel hij slechts korten tijd geïnteresseerd was in de wijsbegeerte. Hij schreef „Miscellanies“, „Who is the rich man who is saved“, „De Pedagog“, enz.; „hij was verlangend om het christendom te voorzien van een goede basis der wijsbegeerte en het overeen te brengen met den tijd,“ O. Bardenhewer, blz. 128.

3) „De Herder van Hermas“ . . . bestaat uit een serie openbaringen, hem gegeven door de Kerk, die eerst verschijnt als een oude, en later als een jonge vrouw; door den herder, of den Engel der Bekeering; en door den Grooten Engel, die verantwoordelijk is voor de christenen. Elke openbaring is vergezeld van een verklaring. . .” Kirsopp Lake, inleiding tot „The Shepherd of Hermas.“ „De Herder van Hermas“ werd geschreven door Hermas, de broeder van bisschop Pius van Rome. Pius was bisschop te Rome in 148. Er zijn er, die de meening zijn toegedaan, dat de „Herder“ twintig of dertig jaar eerder geschreven kan zijn.

„De Herder van Hermas“, Sim. IX, 16, 5: „Nadat zij in de macht en het geloof van Gods Zoon ontslapen waren, predikten deze Apostelen en predikers van den Naam van Gods Zoon tot diegenen, die eveneens ontslapen en hun voorgedaan waren. . .” Vertaling van Kirsopp Lake.

Kirsopp Lake haalt andere passages aan en vervolgt: „De gedachte, dat het noodzakelijk is voor de zaligheid der rechtvaardigen, die gestorven zijn voor het christen-tijdperk, om het Evangelie te hooren en gedoopt te worden, is gewoon, doch meer algemeen is de gedachte dat Christus-zelf tot dit doel in Hades zal afdalen.“

4) Tixeront Histoire des Dogmes dans l'Antiquite, ancienne, blz. 278: „Het is belangrijk op te merken, dat St. Irenaeus twee opstandingen erkende: een voor de rechtvaardigen alleen, en een tweede algemeene opstanding, nadat het Duizendjarig Rijk voorbij zal zijn gegaan.“

Justinus D. w. T. CXIII, 4, 5: „Maar het is inderdaad Jezus, die aan Mozes verscheen en tot hem sprak, en tot alle andere aartsvaders, om den wil des Vaders te vervullen; hij is het, die als mensch geboren werd uit de maagd Maria, hetgeen Hij nog steeds is. Wanneer Hij opnieuw zal verschijnen, zal de Vader hemel en aarde vernieuwen; Hij is het „die moet schijnen als een Eeuwig Licht voor Jeruzalem, de Koning van Salem, volgens de orde van Melchizedek“ en „de Eeuwige Priester des Allerhoogsten.“

HET NIEUWE LEVEN.

Door FRANK I. KOOYMAN.

ONLANGS, op een avond, zat ik in oude notitieboekjes te bladeren. Jarenlang heb ik namelijk korte aantekeningen gemaakt van „alles en nog wat”. En nu en dan is het een eigenaardig genot, met behulp van die notities, allerlei tafereelen uit het verleden weer voor den geest te roepen.

Zoo werd ik in mijn gedachten teruggevoerd naar een van de wekelijksche Hollandsche bijeenkomsten te Salt Lake City van ongeveer vier jaar geleden. Twee sprekers verdedigden daar verschillende inzichten. Dit waren Ouderling Jentje Borger (intuschen overleden), de president van onze Rotterdamsche kerkelijke gemeente, die hier (in Utah) op bezoek was, en Ouderling Cornelis Zappey, de president van de bijeenkomsten der Hollanders in Zoutmeerstad.

Het ontbrak geen van deze sprekers aan wat wij temperament noemen: een overheerschende gemoedsgesteldheid welke het gevolg is van een bepaald lichaamsgestel. Nu kunnen de gemoedsaandoeningen van menschen met temperament hemelsbreed verschillen, ook waar zij het vaak over de kern van een zaak volkomen eens zijn. En deze woordvoorders waren het over heel veel eens en zij konden elkaar, ondanks meeningsverschil over velerlei, goed verdragen. Broeder Zappey heeft indertijd broeder Borger de boodschap gebracht van het herstellende Evangelie. Derhalve kon men, ondanks dat meeningsverschil over velerlei en vooral ondanks verschil in temperament, tevens

spreken van gelijkbesnaardheid.

Broeder Borger had toentertijd (vier jaar geleden) ongeveer zeven jaar lang over de Rotterdamsche kerkelijke groep gepresideerd en de helft van dien tijd had de schrijver van deze regels het genoeg met hem samen te werken. Ik had hem toen leeren kennen als een voorbeeldig, stipt kerklid en een onverschrokken voorganger. Sommigen hadden aanvankelijk wat op hem tegen: hij was te stipt en te streng, zeide men. Zijn optreden herinnerde sommigen aan Broeder Borger's vroegere militaire leven. Nu houden wij geen van allen, geloof ik, van commandeeren, als men het militaire leven met dat ééne woord beschrijven wil. Maar in het militaire leven is veel goeds dat overal gebruikt kan worden, ook in ons Mormoonsche kerkelijke leven. En dat is orde, stiptheid, moed, trouw, aanhankelijkheid. In de Rotterdamsche kerkelijke gemeente kwam broeder Borger op tegen slofheid, traagheid, lauwheid. Laksheid was hem een walg en ik merkte wel dat dat vier jaar geleden nóg zo was. En zoo sprak broeder Borger — die zijn oogen niet in den zak had — tegen de lauwheid en laksheid die zich vooral in de heete zomerdagen in onze Hollandsche bijeenkomsten openbaarde, zoo in Ogden als in Salt Lake City, in de kleine opkomst van leden en oud-zendelingen.

En broeder Zappey verdedigde de Hollanders te Salt Lake City: er waren dien Vrijdagavond wellicht een paar dozijn Hollanders in den tempel, zeide hij. (Dat

verdedigingspunt trof niet best: de tempel was gesloten voor de jaarlijksche schoonmaak!) Maar er waren andere en deugdelijke gronden; vele Hollanders werken in hun eigen kerkelijke gemeenten en kunnen haast nooit in de Hollandsche bijeenkomst komen; velen wonen ver weg en dat werkt de opkomst tegen — kortom over het geheel heel goede verdedigingspunten, waarmee men wel degelijk rekening moet houden. Dat was positieve verdediging. En negatief werd er opgemerkt dat men niet alleen te Salt Lake City en te Ogden, maar ook te Rotterdam, ja, waar niet? de vinger op de wonde plekjes kon leggen . . .

Zoo flitsten in die samenkomst de vonken van het terechtwijzingsvuur; en toch waren beide broeders, op de keper beschouwd, het met elkaar eens. Maar twee menschen van heel verschillend temperament waren hier aan het woord, die allebei dachten, zoo leek het mij toe, tijdens de godsdienstoefening en naderhand: „nu ja, hij heeft het eigenlijk wel bij het rechte eind. maar hij moest het niet zóó zeggen, want, zie je” . . . en dan kwam weer wat ieder door zijn eigen bril had waargenomen.

Broeder Zappey was al weer een heelen tijd uit Nederland en begreep ongetwijfeld de toestanden in Utah wel wat beter dan broeder Borger, die maar een tijdje op bezoek was, al had broeder Borger zijn oogen open. Maar daartegenover stond dat Pres. Borger veel beter op de hoogte was dan broeder Zappey met de toestanden toentertijd onder de Rotterdamsche leden der Kerk.

En broeder Borger had zijn kudde lief, kon er geen kwaad van hooren — hij prees zijn schaapjes. En ik riep in mijn hart: bravo! Maar broeder Zappey kon evenmin velen dat men iets van zijn groep zeide — hij kwam voor hen op: en ik riep alweer in mijn hart: bravo!

Kort daarop stond schrijver te Ogden te spreken tijdens de Hollandsche conferentie en hij roerde het door broeders Borger en Zappey gesprokene aan. Nu heeft mijn persoontje ongetwijfeld óók temperament (wie heeft het niet?), maar ik voelde te mogen aanvoeren — ik deed het zonder roem en met groote dankbaarheid — dat ik ouder was, wat ons lidmaatschap der Kerk betroef, dan deze twee broeders. Het was bijna veertig jaar geleden sinds ik gedoopt werd. En in die bijna veertig jaar had ik heel wat ledentrouw in de Kerk gezien in Nederland, in Utah en elders. En ook heel wat ledenlaksheid in Nederland, in Utah en op andere plaatsen. Alles bij elkaar genomen was het gehalte van de leden niet veel veranderd. Dat verandert niet bijzonder veel in zoo'n betrekkelijk kort tijdsbestek. Na deze veertig jaar zag ik dat wij nog dezelfde prediking noodig hadden als toen, globaal genomen, en dat onze kerkelijke gemeenten, ja, dat de landen der wereld in het algemeen, heden ten dage, boven alles behoefte hadden, zooals zij vóórdien behoefte hadden, aan menschen, die de waarheid liefhebben en de leugen haten; aan menschen die een levensdoel voor oogen hebben en er zich niet voor schamen; aan menschen, die zóó leven dat

de navolgende geslachten hen zullen zegenen en niet vervloeken, eeren en niet verachten. Wat wij heden ten dage noodig hebben — en toentertijd noodig hadden — is *deugdzaamheid*, die toepassing vindt in het leven van elken dag.

Het kwade schijnt vaak de overhand te hebben, zoo in onze kerkelijke gemeenten als rondom ons, maar de schijn bedriegt. Wij zien niet het einde van het begin af. Het kwade heeft maar tijdelijk de overhand. De duivel gaat niet boven God uit, is Hem zelfs niet ook maar eenigermate gelijk. Hij staat oneindig ver bij Hem achter. Bij het besluit van ons aardsche drama, als hij al de tegenstand zal verwekt hebben die voor onze ontwikkeling noodig was, zal hij geheel van het tooneel verdwijnen.

Laat mij een vraag stellen. Wat was veertig jaar geleden de kern van onze prediking, wat is heden ten dage de kern van onze prediking? Het *nieuwe leven*, dat geleerd werd door en zich openbaarde in Jezus Christus. De kern van onze leer van veertig jaar geleden, was negentienhonderd jaar geleden, is *thans*: de wedergeboorte van het menschdom. De grootste behoefte van ons menschenkinderen is de behoefte aan het nieuwe leven in Christus. De heerlijkste waarheid, ooit door den Heiland of Zijne knechten geleerd, is de mogelijkheid van een wedergeboren Adamskroost, nieuwgeboren mannen en vrouwen.

Wat broeder Borger leerde, wat broeder Zappey aanbeval en nog aanbeveelt, wat Paulus verkondigde in *zijn* dagen, staat in Romeinen 12:1. „Ik bid u dan, broeders! door de ontfermingen Gods, dat *gij uwe lichamen stelt*

tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uwe redelijke godsdienst.

Dát is de redelijke godsdienst van den nieuwgeboren mensch.

En in 1 Cor. 10 vers 31 (vergelijk Leer en Verb. 78:8; 4:5) lezen wij; „*Hetzij dan dat gij lieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het al ter eere Gods.*” Dát doen zij die den ouden mensch begraven hebben, in Nederland, in Utah en overal. Zij trachten ter eere Gods te leven. Dat is de redelijke godsdienst van den oprechten wedergeborene. Wel struikelen wij allen, nu en dan, en zien wij elkanders gebreken, gebreken groot en klein — hoe groot, hoe klein, dat weet alleen God — maar wij begrijpen dat wij moeten leeren elkanders fouten te verdragen. Echter leert de Geest in ons dat wij nooit die fouten moeten goedkeuren, want er is geen zonde die toelaatbaar is bij God. Alle zonde is verkeerd. In de heden-daagsche openbaringen staat dat de hemel onze zonden zelfs niet met de minste mate van toegevendheid kan aanschouwen.

Als wij ons bij zonde neerleggen, zonde in onszelf, zonde in anderen, dan zijn wij niet in harmonie met den Geest des Heeren, niet afgestemd op den hemel, en ontvangen wij niet de zoete influisteringen van het Grootte Radio-station waarop de wedergeboren mensch recht heeft.

Dank zij God voor mannen als broeder Borger (zaliger gedachtenis) in zijn besten geest, als broeder Zappey in zijn besten geest; dank zij God voor vurige ijveraars in het zendingsveld en hier bij honk. De hemel zegene hen. De hemel zegene ons allen!

1 JULI 1941

VAN DE REDACTIE

WAT GELOOF BETEEMENT.

Geloof in het Herstelde Evangelie van Jezus Christus stelt ons in het bezit van de allesomvattende wetenschap, welke de toestanden van het leven regelt, zowel tijdelijk als eeuwiglijk.

Door dit geloof putten wij wijsheid uit de bron van het verleden; wijsheid die ons de toekomst ontsluit en onbeschoord het heden doet aanvaarden, wetende dat God ten allen tijde ons leidt:

Door dit geloof wordt ons verklaard dat alles een vaste plaats heeft in het eeuwig ontwerp der dingen;

Door dit geloof leeren we dat we eeuwig zijn, dat we werkzaam waren voor dit aardse leven een aanvang nam, dat we immer werkzaam zullen blijven, ook in de verre toekomst;

Door dit geloof wordt ons kracht verleend de zonden te haten, het kwade te bestrijden en het goede na te streven;

Door dit geloof hebben wij de belofte verkregen van een uiteindelijke triomf van onzen geest, bij het aanvaarden van de dagelijkse plichten en het getrouw nakomen er van;

Door dit geloof zijn wij vervuld van een vast vertrouwen, onbevreesd, wetende dat wij over moeilijkheden zullen zegevieren, want dat Gods macht overal tegenwoordig is en wij daarom nimmer alleen zijn;

Door dit geloof zijn wij in kennis gekomen met het eeuwig plan Gods — kennen wij onze einde-

looze reis vanuit een nevelachtig verleden naar een eeuwige toekomst;

Door dit geloof weten we dat we Gods hulp behoeven in alle dingen, maar ook dat ons werk, hoe gering ook, noodig is in het eeuwige plan en we bij getrouwheid daaraan niet minder zijn dan deelgenooten van God;

Door dit geloof hebben we de zekerheid dat al onze goede daden voor Gods rechterstoel geestelijke waarde zullen hebben;

Door dit geloof krijgen we kracht de stoffelijke zaken voor de geestelijke opzijde te zetten, de eer der menschen in ruil te geven voor de dienst van God;

Door dit geloof erkennen we dat alles wat we bezitten ontvangen is uit God's hand en beledigen we dat ons leven dankbaarheid moet zijn;

Door dit geloof erkennen we de Broederschap der menscheid en het Vaderschap van God;

Door dit geloof leeren we waardeeren de kracht, de waarde en de noodzakelijkheid van het gebed;

Door dit geloof weten we dat iedere ondervinding in het leven voor immer ons zal bijblijven, dat familiebanden eeuwig zijn en we eenmaal in volmaakte eenheid in Gods tegenwoordigheid kunnen wonen.

Deze en duizende andere waarheden beteekent voor ons het „Geloof”.

T. C. H.

<p>VAN HART TOT HART</p>

„Wij zullen den Heere dienen!”

BOVENSTAANDE woorden werden gesproken door de kinderen Israëls ten tijde dat Jozua, de profeet des Heeren bijna zijn aardsehen loopbaan had beëindigd, toen hij aan hen de vraag stelde: „Kiest gij heden wien gij dienen zult?”

Hij sprak tot hen met treffende woorden en vermaande, dat zij zich zouden bekeeren van de overtredingen en zonden, die zij bedreven hadden, en beloofde hun, dat de God van Israël hen zou zegenen, wanneer zij gehoorzaamheid betoonden, en de afgoden niet meer zouden dienen en terugkeeren tot de God hunner vaders.

Diep onder den indruk van zijn woorden werden zij door Jozua voor de keus geplaatst: „Kiest dan heden wien gij dienen zult!”; en het volk zeide tot Jozua: „Wij zullen den Heere dienen en wij zullen Zijn stem gehoorzaam zijn.”

Deze belofte hebben zij in daden omgezet, want wij lezen, dat zij goed deden in de oogen des Heeren en rechtvaardig voor Hem leefden.

En God, die een Waarmaker is van Zijn woord, zegende hen en zij waren zeer voorspoedig in het leven.

Van deze aan God gegeven belofte werd een monument gemaakt en bij het Heiligdom des Heeren onder een eik geplaatst, en het stond daar alseen getuigenis van een waardige en schoone overeenkomst. Van toen af was de leuze van het volk van Israël: „Mij en mijn huis, wij zullen den Heere dienen!”

Toen voorspoed was gekomen

veronachtzaamde wederom velen de door hen met God gedane belofte, en namen liever het breede pad, dat voert naar ellende en verdriet, dan het smalle pad, dat uiteindelijk zal leiden naar het eeuwige leven.

* * *

De vraag: „Kiest nu heden wien gij dienen zult!”, wordt ook vandaag gesteld en velen hebben deze beantwoord door een Verbond met God te sluiten, waardoor het mogelijk is geworden Zijn kinderen en erfgenamen in het Koninkrijk der Hemelen te worden. Zij hebben de woorden van Christus ter harte genomen, die zeide: „Want wat zal het den mensch baten, zoo hij de geheele wereld won en zijner ziele schade leed? Of wat zal een mensch geven tot lossing van zijn ziel?”

In deze woorden wordt de vergankelijkheid der wereld gesteld tegenover de schoonheid van de eeuwige heerlijkheden, welke nimmer vergaan zullen en waar vrede en vreugde zal heerschen.

Het kruis dat wij moeten dragen op aarde kan soms zwaar zijn, ja het kan voorkomen dat het geslept moet worden, maar als erfgenamen van Christus weten wij, dat het dragen van moeilijkheden en verdriet verlicht kan worden door den Heere te dienen en Zijn stem gehoorzaam te zijn.

• • •

„Wij zullen den Heere dienen!”
Hebt gij van deze belofte óók een monument gemaakt, zoo ja, geef dit dan in uw woning, in de Kerk en bovenal in uw hart een eere-

plaats, als een getuigenis van de door u met God gemaakte belofte en zegeningen zullen ook u niet onthouden worden.

Tot diegenen, die de moed om God te dienen verloren hebben, zeg ik: „*Kom over en help ons* ;” omgord uw lendenen en geef al uw van God gegeven krachten, want niets dat waarde heeft in het leven of in het toekomende zal u voor niets gegeven worden.

Aan hen, die al hun pogingen in het werk stellen, om het werk des Heeren te helpen vooruit brengen onzen hartelijken dank voor de opofferingen die u zich getroosten wil.

Vele goede en bekwame krachten bezitten wij in de Zending, waarvan wij een dankbaar gebruik kunnen en mogen maken.

De uitstekende werk(st)ers in alle organisaties van de Kerk en de redactieleden van ons tijdschrift „De Ster” bieden ons in alle opzichten de helpende hand.

* * *

Bijzonder verheugd zijn wij te kunnen constateeren, dat er in enkele gemeenten koren en kwartetten gevormd worden om den zang te beoefenen. Ja zelfs in kleine gemeenten zien wij dat alle leden enthousiast helpen deze van God gegeven gave te bevorderen.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Juli.

AVONDMAALSVERS

Gij zijt need'rig en zachtmoedig,
Dat ik, Heiland, van U leer,
Laat mij nimmer van U dwalen,
Houd mij aan Uw zij, o Heer.

Matth. 5:9: Zalig zijn de vreedzamen, want zij zullen Gods kinderen genaamd worden.

In die gemeente waar het initiatief voor den zang nog niet genomen is, raad ik aan „*ga en leer*” zingen. In elke gemeente treft men menschen aan, die bekwaam zijn daarin leiding te geven.

De tijd zal dan niet ver zijn, dat er gezegd kan worden, dat wij in elke gemeente van de Zending een zangkoor bezitten.

Laat het ook inderdaad van ons gezegd moeten worden, dat wij een zingend volk zijn.”

„*Alles wat adem heeft love den Heer!*”

* * *

De woorden van den profeet Joseph Smith komen dan ook in deze moeilijke dagen in vervulling:

„Onderwijst elkander, ijverig en Mijne genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt onderwezen moogt worden in theorie, in grondbeginsel, in leer, in de wet van het Evangelie, in alle dingen welke tot het koninkrijk van God behooren, die nuttig voor u zijn om te verstaan.”

Laten wij allen de woorden van Jozua ernstig nemen en in het dagelijksche leven in toepassing brengen:

„*Aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Heere dienen!*”

J. Schipaanboord.

Vaar jonge Ogen

Wanneer de braam rijp is.

Toen Oom Ben nog naar school ging — dat is heel wat jaartjes geleden! — ging hij na schooltijd menigmaal wilde bramen plukken bij de duinrand van zijn geboorteplaats. Misschien weten sommigen van mijn jongens en meisjes wat braamstruiken zijn. Als de bramen of braambessen rijp beginnen te worden (de wilde braam wordt braambezie genoemd, meen ik) — als de braambeziën beginnen te rijpen is een bezoek aan de braamstruiken o zoo aardig, maar je moet voorzichtig zijn, want ze zitten vol dorens. De struiken groeien verward door elkaar en de stekelpuntige takken en takjes lijken wel een prikkeldraadversperring. Zeker om de bramen tegen ongewenschte indringers te beschermen. Ze vormen een soort alarmtoestel, in alle stilte. Zelf maken ze geen leven als er zich een indringer vertoont, maar ze hebben er o zoo'n slag van om den dief te dwingen zich te doen hooren. En dat is een heel vernuftig alarmtoestel, vind je ook niet? Het toestel „gaat” niet „af”, maar soms dwingt het den dief „af te gaan!” Toch is het mij doorgaans gelukt tusschen de struiken in te dringen. En daar binnen hebben sommige bramen me een geheimpje verteld. Alle jongens en meisjes weten graag een geheimpje en daarom ga ik hier vertellen wat de bramen mij verteld hebben.

Sommige ranken liepen boven mijn hoofd uit, vol met vruchten. En toen ik probeerde die glanzige

bramen te bemachtigen, hoorde ik het geheimpje. Ik wou weten of ze rijp waren, goed om te eten. Weet je hoe je dat uit kunt vinden? Ha, dat is het geheimpje! Misschien denk je dat het makkelijk is. Mis, hoor! Je kunt het niet aan de grootte zien. Natuurlijk wordt de braam grooter en grooter terwijl ze rijpt, maar al is een braam groot, dan is ze nog niet altijd rijp. Ik heb groote geplukt, die hard waren en zuur. En je kunt het evenmin aan de kleur zien. De rijpe bramen zijn altijd zwart, maar niet alle zwarte bramen zijn rijp.

De braam verandert van kleur terwijl ze groeit, evenals ze in grootte toeneemt. Eerst is ze lichtgroen en dan wordt dat groen van dag tot dag donkerder. Dan brengt de kunstschilder er een roodachtig tintje aan, dat donkerder en donkerder wordt totdat het bijna bruin is. (Natuurlijk is er een Kunstschilder, dat begrijp je wel, want zulk kunstig schilderwerk kan alleen door een kunstenaarshand aangebracht worden). En eindelijk is de braam glanzig zwart.

Maar nu ons geheimpje. Hoe weet je het wanneer de braam werkelijk rijp is? Je raadt het wellicht, want ze is klaar om zichzelf weg te geven. Heel den zomer heeft ze kracht opgezogen uit de aarde en zoetigheid ingedronken uit de zonneschijn en de dauw. Maar ze heeft alles voor zichzelf behouden. Ze heeft gezegd: „Deze braamstruik is van mij; deze zonneschijn is allemaal

voor mij en eveneens de milde regen van den hemel. Ik ben o zoo verblijd terwijl ik aangroei en aanrijp! Ik vermaak mij kostelijk!" En als je probeert de bes uit haar nestje te trekken daar aan de struik, wat houdt ze zich dan vast! Ze wil zich niet loslaten. Het schijnt dat ze zegt: „Laat mij met rust!" Ze is groot en mooi, flink en zwart genoeg om rijp te zijn, misschien. Maar hebben is hebben, zegt zij, en krijgen is de kunst. Ze is nog niet rijp!

Maar wanneer ze werkelijk rijp is — houd er dan alleen maar je hand onder en raak haar heel eventjes aan alsof je haar wou kietelen. En ze laat zich los en valt in je hand. Ze is nu rijp! Als je weet hoe je luisteren moet, zou je haar kunnen hooren zeggen: „God heeft mij het liefelijk dienstbetoon van de zonneschijn en de regen gegeven, heel den zomer lang. Ik had niets anders te doen dan te wassen of te groeien en nu ben ik zoo vol van zoetigheid, o zoo vol. En het is allemaal voor jou; God heeft mij gemaakt en

Hij heeft mij voor jou gemaakt! Pluk mij en geniet van me!" Ja, ze is nu rijp, want ze geeft zichzelf weg.

En ik dacht aan jongens en meisjes, aan mannen en vrouwen die ik ken. Je kunt heel wat mooie eigenschappen hebben, evenals de braambes die groot en rood is; maar dan ben je misschien bezig alles wat je maar krijgen kunt in te zamelen en te houden wat je binnengaart. Je dankt God misschien, tot op zekere hoogte, voor Zijn gaven; maar je houdt ze allemaal stevig vast als je eigen. Je laat niets los. Je bent zoo zelfzuchtig als een roode braam. Maar als de zonneschijn van Gods liefde waarlijk een man of een jongen rijpt, dan leert hij los te laten! Dan houdt hij ervan, aan anderen te geven wat God hem gegeven heeft. Als straks de warme zomerdagen weer terugkomen en de mooie najaarsdagen, zou het dan alleen het fruit zijn dat aanrijpt? Of rijpen wij óók aan, jongens en meisjes, jullie en ik?

OOM BEN.

* * *

De Weg tot Waarheid.

De weg tot waarheid? Ja hij is gemakkelijk te vinden, maar alleen wanneer men den eeuwigen prijs van de waarheid betalen wil.

Wie ook de waarheid wil vinden moet:

1. Naar waarheid verlangen.
2. Om waarheid bidden.
3. Naar waarheid zoeken (studeeren).
4. Waarheid toepassen.

Al degenen, die dat doen zullen waarheid vinden, want ze kan hun niet onthouden worden. Ze zullen het heerlijke onbetaalbare goed, genaamd getuigenis, of een volkomen zekerheid van de waarheid ontvangen, welke den ontvanger als de verhevene gave van God ten deel valt.

John A. Widtsoe.

Hemelvaartsdag.

Haast zichtbaar wast het water in Utrechts' Singels en Grachten. Gezegend wordt heel de natuur met een heerlijk, frisch stortbad. Bloemen en planten van parken en plantsoenen buigen uit dankbaarheid voor al dat Hemelwater.

Alleen het Zondagsschoolbestuur, dat haar kleine en grote proselieten immer voorhoudt, overal de zonzij van te zien, en altijd „Tel uw zegeningen” te zingen, dat bestuur buigt niet, maar blikkt, een air aannemend of het „De Bilt” zélf is, ten hemel.

Kinderen in een vochtig kleedij en met beplakte haren zien in angstige spanning op naar hun leiding, ouderen, demonstratief de parapluie hanterend, begrijpen wel wat het eindresultaat zal zijn. Die Zondagsschooldienaars zullen tóch straks als de trein komt met plechtige gezichten beweren: „Het wordt prachtweer mensen, gauw instappen”, ook al komt er juist de zwaarste wolkbreuk dezer eeuw aandrijven.

En die oudere, bezadigde mensen kregen gelijk, maar het Zondagsschoolbestuur geluk. Het werd droog, en een waar feest voor groot en klein op de heide bij Hollandsche Rading.

Des middagstrokken honkballers en vrienden op naar Hilversum, waar de titanenstrijd om de „Zil-

veren handschoen” werd gestreden. Verder hoeft u natuurlijk niets te hooren van deze uitgaansdag der Zondagsschool, want wordt er Rond de Dom wat gedaan waarin „Honkbal” voorkomt, dan is succes verzekerd. Doe echter niets waar „Zangkoor” in komt, dan kan men praten als Brugman om succes aan te tonen, en men zal slechts een meewarige blik oogsten.

Utrecht, Utrecht, hoe ver hebt ge uw zangtalenten begraven?

Wanneer komt de dag, dat de Zending u toezingt:

„Wie kan in zangkunst evenaren, U, o gij groote Stichtenaren?”

Pinksteren.

Het viel de argelooze bewandelaar der Wittevrouwensingel op, dat het fietsenleger vóór perceel 92 absent was.

Een meer ingewijde vertelde dat de zaal die dag uitgestorven zou zijn, omdat de bewoners naar de hoofdstad waren opgetrokken, ter Juni-conferentie.

Zoo was het. Utrecht was zwaar vertegenwoordigd en getuigde van het vuur der jeugd tijdens de Pinkster-conferentie. Des morgens wilden en konden (?) zij hun liedje zingen met de Zondagsschoolkinderen en br. Snel.

Indien de Domstedelingen niet zoo'n aesthetisch goed ontwikkeld gevoel bezaten, zeker hadden ze des middags dan met open mond geluisterd naar het muziekprogramma. Nu hielden zij de mond gesloten, doch openden de ooren des te meer. Utrecht genóót.

Ook de avondvergadering maakte een diepe indruk:

Als Julius Ceasar Nephiet was geweest op de sportdag, dan had

hij zeker weer het „Veni Vidi Vici” laten klinken langs de lijn. In een honkbalstrijd sloegen de „Nephieten” de Amsterdamsche „Meeuwen”.

In Utrechts’ oogen waren de tooneelspelers van dien avond véél meer waard. Hoewel met critische blikken het tooneelspel werd aanschouwd, was het minste wat de Stichtenaren aan het slot

der avond konden doen: een daverend applaus weggeven. En dit was geen oogdienerij, maar hartgrondig gemeend.

Des avonds trok in feeststemming „Utrecht” weer zuidwaarts, om onder het vertrouwde slaan van Ultrajectum’s Domtoren in Morpheus armen te vallen. De Conferentie was ten einde!

* * *

Wacht op den Heer!

Adam ging weenend uit zijn Paradijs.

Wij gaan weenend den weg naar het onze.

Maar gij, bedroefde pelgrim, uw tranen zijn geteld. Nog eenige donkere wolken, dan zal een eeuwige zon voor u schijnen. Moge uw leven ook nog zoo moeilijk zijn, weldra zult gij het hooren luiden van de torens van het nieuwe Jeruzalem: Ga in tot de vreugde uws Heeren.

De tijd uws lijdens wordt geteld naar dagen, maar de tijd der zaligheid is eindeloos.

Waarom zijt gij zoo bedroefd, mijne ziel, en zoo onrustig in mij?

Wacht op den Heer, want ik zal Hem nog danken, dat Hij mijn hulp en mijn God is. Macduff.

* * *

Ontberingen.

„Toen ik nog een jongen was”, schrijft Herbert N. Casson „woonde ik in afgelegen dorpen in Canada. Daar was het iedere avond pikdonker, want straatlantarens waren er niet. Wie ’s avonds nog uit moest, droeg zijn eigen olielampje. Winkels waren dikwijls uitverkocht in een of ander artikel. Vooral ’s winters, want we woonden ver van de spoorlijn af. De huizen hadden geen waterleidingen; water haalden we uit de pomp en als die bevroren was, sjouwden we met een paar emmers naar het dichtst bijzijnde riviertje. Iedere vrouw bakte haar eigen brooden, dikwijls ook maakte zij de kleeren voor het geheele gezin. Wij waren er ons echter niet van bewust, dat wij ontberingen leden. Wij wisten niet dat wij arm waren. We namen het leven zooals het was, en vermaakten ons best.”

Wat wij „ontberingen” gelieven te noemen, is voor tienduizenden menschen het gewone leven.

Laat „DE STER” aan uw familie of vrienden lezen en tracht een abonnement te plaatsen.

VEREISCHTEN VOOR HET KONINKRIJK.

Door Ouderling GUSTIVE O. LARSON,

Zendingspresident te Zweden.

Vertaald uit de Millennial Star door T. M.

EEN MAN stond hulpeloos op de bodem van een put verlangend er uit te komen in het zonlicht daarboven. Het was echter niet in zijn macht te ontsnappen totdat angstige vrienden zijn toestand ontdekten en met een ladder kwamen om hem te redden. Ontsnappen was van boven af mogelijk gemaakt, maar tusschen hem en het daglicht strekte zich de ladder uit welke sport na sport beklommen moest worden. Zijn vrienden hadden door middel van de ladder de vlucht mogelijk gemaakt, maar verder moest hij zich door eigen kracht redden. Dit is de les uit het Evangelie van Christus. De mensch is hulpeloos om redding door zichzelf te bekomen. Maar door de genade van God zal hij gered worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.

Christelijke predikers spreken meermalen over (de redding) de verlossing, alsof het een toovermacht is van den Hemel aan den berouwvollen zondaar gegeven om hem ineens in het Koninkrijk van God binnen te leiden. Zij spreken over „verlost” worden, alsof het iets is, dat plotseling volbracht wordt, een voltooid wedervaren, inplaats van een levensproces. Zij spreken over verlossing als over iets van buitenaf verkregen, inplaats van een ontwikkeling, een zelfherscheping van binnenuit. Jezus, de Schepper, predikte niet zoozeer verlossing als iets verkregen bij de genade van God als

wel door de genade van God. Hij maakte verlossing mogelijk door een leven van rechtvaardigheid en in overeenstemming met de voorzieningen van het plan. Door geloof in Jezus Christus, berouw over zonden en doop voor de kwijschelding der zonden komt de geloovige in het Koninkrijk van God.

Maar Jezus hield niet op bij de vereischten voor het binnentreden in het Koninkrijk. Hij ging verder door de nadruk te leggen op de geschiktheid voor het lidmaatschap. Een oud Chineesch spreekwoord zegt: „Wees niet zoozeer bezorgd om een plaats van vertrouwen te behouden als wel om waardig te zijn zulk een plaats te behouden.” Het gebeurt soms dat z.g. Christenen zich zoo bezorgd maken over de vereischten om inwoners van het Koninkrijk te worden, dat zij de geschiktheid voor goed burgerschap vergeten. Jezus herinnerde zijn discipelen voortdurend aan de noodzakelijkheid van een nieuw hart, een nieuwe geest en een nieuw leven. In de Zaligsprekingen noemt hij acht hoedanigheden welke ieder lid van het Koninkrijk kenmerken.

... Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen. Niemand kan zich over een goed lidmaatschap in het Koninkrijk verheugen alvorens hij een voorbeeldige nederigheid bezit en vrij is van verzegend vooroordeel. De ziel

welke zichzelf heeft aangepast aan de eischen van het koninkrijk is altijd ontvankelijk voor de waarheid wanneer of vanwaar deze komt.

... Zalig zijn zij, die treuren, want zij zullen vertroost worden.

Hoewel het waar is, dat smart haar vergoeding in zich heeft, stelt Jezus met deze woorden smart en geluk niet tegenover elkaar. Feitelijk schijnt hij te zeggen, dat hij gezegend is, die de fouten uit het verleden oprecht betreurend, zich keert van een leven van kwaad tot een leven van rechtvaardigheid. Hij vindt troost in de aanname van een andere kans om iets goed te maken. Eerst als wij onszelf nemen zooals wij werkelijk zijn, kunnen wij ons tot iets beters opwerken. Jezus vergeleek de zelfgenoegzaamheid van den Pharizeër met die van den berouwvollen tollenaar en zeide: „Deze man ging af gerechtvaardigd in zijn huis meer dan die; want een ieder die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden en die zichzelf vernedert, zal verhoogd worden”.

... Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven.

Als de wereld de meest gefortuneerden beoordeelt, die staan op de hooge plaatsen, vergist zij zich dikwijls, daar zij vergeet dat uiterlijke gesteldheid niet de graad bepaalt van geluk of grootheid van den mensch. Dit moeten de hoedanigheden zijn die van binnen uit komen. „Zelf-respect, zelfkennis en zelf-beheersching — deze drie”, zegt Tennyson, „leiden tot vorstelijke macht.” Het grootste van alle bezit is zelf-bezit.

... Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden.

Een oprecht verlangen naar het hoogste in karakter zal belooning brengen. Zooals een man denkt, zoo zal hij worden. De Hindoe spreekt over de opeengestapelde gevolgen in 's menschen leven als het „Karma” en voegt eraan toe: „in overeenstemming met iemands daden zoo zal hij worden. Degene die goed doet, zal goed worden. Degene die kwaad doet, zal slecht worden. Men wordt deugdzaam door deugdzaam daden, slecht door slechte daden. Maar de menschen zeggen: Een mensch is gemaakt (niet uit daden) maar slechts uit verlangens!” In antwoord hierop zeg ik, „Zooals hij verlangt, zoo is zijn besluit: zooals zijn besluit is, zoo is zijn daad, die hij volbrengt; wat voor daad hij volbrengt, dat verschaft hij zichzelf.”

... Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.

Er is geen weg tot God, welke niet door de harten der menschen leidt. Broederschap met God wordt gewonnen door broederschap met de menschen. Vrienden worden gewonnen door vriendelijkheid, oprechte belangstelling en sympathie voor anderen.

... Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.

Ieder mensch scheidt zijn eigen wereld door het hart wat hij het toedraagt. Hij die laag van innerlijk is, ziet slechts laagheid, slechts de reine kan God zien. Paulus vraagt: „Weet gij niet dat gij de tempel van God zijt en dat de

geest van God in u woont? Zoo iemand de tempel van God bezoedelt, hem zal God vernietigen; want de tempel van God is heilig, welke tempel gij zijt." Slechts door eerbied te hebben voor de menschelijke persoon zal men deelgenoot kunnen zijn in de zegeningen God te zien in zijn schepselen.

... Zalig zijn de vreedzamen, want zij zullen Gods kinderen genaamd worden.

Haat, arglist, nijd, enz. zijn giften welke de vele wortels van het Koninkrijk vernietigen, welke trachten te groeien in iedere menschelijke ziel. De versperringen weg te ruimen, welke haat en achterdocht tusschen personen hebben opgezet, door onderling begrip en goede wil te bevorderen, is zeer nauw vereenigd zijn met het werk van een liefhebbend Vader in den Hemel.

.... Zalig zijn die vervolgd

* * *

Het Evangelie van Jezus Christus neemt alle waarheden aan. Gij zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrij maken. Er bestaat geen grens welke bepaalt, hoe ver het aan de leden der Kerk toegestaan is, om waarheden aan te nemen. De Kerk erkent elk feit der wetenschap — of der geschiedenis of van welk ander gebied dan ook. De eenige voorwaarde er voor is, dat alles wat zich als zoodanig aanmeldt, zonder twijfel moet vaststaan — het moet absoluut gaan om onomstootelijke feiten.

John A. Widtsoe.

...

De liefde voor het geld is de wortel van alle kwaad, niet het bezit en het juiste gebruik ervan.

Er is in de wereld slechts één soort liefde, die nimmer wordt beantwoord en dat is de eigenliefde.

worden om der gerechtigheid wil; want hunner is het Koninkrijk der hemelen.

De grootste ontwikkeling en de grootste vreugden van het leven liggen in het zich offeren met en voor anderen. „Hij die zijn leven zal vinden, zal het verliezen; en hij die zijn leven voor mijn zaak zal verliezen, zal het vinden." Zichzelf te verliezen in den dienst van een groote zaak is het leven op z'n rijkst te vinden. Hij wiens leven doelbewust geworden is, door dienst, vereenigt zich met Philips Brooks in de woorden: „Bid niet voor een gemakkelijk leven. Bid om krachtiger mensch te zijn. Bid niet voor een taak evenredig aan uw kracht, bid om kracht evenredig aan uw taak. Dan zal uw werken geen wonder zijn. Maar gij zult een wonder zijn. Iederen dag zult gij u verwonderen over uzelf, in de rijkdom van leven, die tot u gekomen is door de Genade van God."

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Huwelijksinzegening.

Op Woensdag 18 Juni 1941 werd in het kerkgebouw te Den Haag, door Oud. J. Schipaanboord het huwelijk ingezegend van Hendrik Willem Dirkmaat en Bastiaantje Cornelia Asscheman. Vele familieleden en leden der Kerk woonde deze plechtigheid bij. Wij wenschen het jonge paar Gods zegeningen op den ingeslagen weg.

Ingezegend.

Te Amsterdam werden op 8 Juni 1941 ingezegend: Dirk, zoon van Dirk Groot en Anna E. Hageman door Oud. E. van Komen; door Oud. J. Greeff: Eric, zoon van G. Anneveldt en Maria Moens en Hermine Leonora, dochter van Herman van Thiel Berghuis en Elisabeth Bachtet door Oud. W. N. Smits.

Te Rotterdam werd door Oud. G.

A. Coomans ingezegend: Maria Dirkje Jacoba v. d. Aa, dochter van Dirk J. v. d. Aa en Maria v. d. Zwaan.

Overleden.

Op 12 Mei 1941 overleed te Ermelo broeder Anne Dikkerboom. Hij werd geboren 20 Febr. 1887 en gedoopt door C. P. Mietus op 4 Sept. 1926 en bevestigd 5 Sept. 1926 door G. Doezie.

Uit de Sleutelstad.

Leiden zingt! Dat wil zeggen ze zongen altijd. maar nu sinds 15 Juni hebben hun stemmen zich harmonisch vereenigd in een vierstemmig koor. Als president werd aangesteld Br. J. A. Belt, als dirigente Zr. T. C. Hartman-Spaans. Wij wenschen de Leidsche gemeente veel succes met hun aanwinst.

Ons Taalhoekje.

Hoe is het nu?

LIGGEN EN LEGGEN.

LIGGEN is een passief, LEGGEN een actief werkwoord.

Men zegt: Het boek LIGT op de tafel, maar: ik LEG het boek op de tafel. De verleden tijd van liggen is: LAG, het verleden deelwoord: GELEGEN.

Het boek LAG op de tafel, het heeft op de tafel GELEGEN.

De verleden tijd van LEGGEN is: LEGDE, het v. d. gelegd.

Ik LEGDE het boek op de tafel, ik heb het boek op de tafel GELEGD.